

Arrest

nr. 156 313 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Eerste verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 73 971 van 26 januari 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in Tsjetsjenië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het kader van eerste verzoeksters huidige tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 27 mei 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst wordt benadrukt dat verzoeksters eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 25 oktober 2011 werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op wezenlijke wijze werd ondermijnd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd, en zij hier geen cassatieberoep tegen indiende bij de Raad van State. Bijgevolg resten, zo luidt de beslissing, verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien verzoekster in het kader van haar asielaanvraag volhardt in haar vluchtrelaas en de asielmotieven die als niet bewezen werden beschouwd, mag van haar worden verwacht dat zij nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar asielaanvraag incorrect is, aldus de commissaris-generaal die stelt dat verzoekster geen dergelijke elementen naar voren brengt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot belangrijke aspecten uit haar asielrelaas, en zij doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet bezitten van haar binnenlands paspoort. Er kan, zo luidt de beslissing, aan het oorspronkelijke asielmotief dan ook niet het minste geloof worden gehecht en verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt hiermee nog verder aangetast. Met betrekking tot de problemen in haar land van herkomst omwille van haar verre familieband met A.A., ex-president van Tsjetsjenië, wordt vastgesteld dat noch verzoekster, noch haar andere familieleden in België eerder al melding maakten van die familieband en de eventuele problemen die deze relatie zou veroorzaken, en verzoekster geen enkel document voorlegt dat deze familieband kan aantonen, waardoor er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van dit bijkomend asielmotief, te meer verzoekster geen overtuigende verklaring weet te bieden voor het eerdere stilzwijgen over deze familieband. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeksters verklaringen omtrent de problemen die haar mannelijke familieleden in dit verband in hun land van herkomst zouden kennen de zwaarwichtigheid ervan danig relativeren, en verzoekster geen elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster omwille van haar beweerde familieband met A.A. ernstige vervolging dient te vrezen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vervolging bij terugkeer omwille van haar religie wordt vastgesteld dat de oprechtheid van verzoeksters nieuw aangenomen religieuze strekking, omwille van dewelke zij bij terugkeer problemen zou kennen, niet overtuigend is. De commissaris-generaal wijst er in dit verband o.a. op dat verzoeksters religieuze kennis danig te wensen overlaat, en haar verklaringen betreffende haar bekering tot deze nieuwe strekking weinig overtuigend zijn. Verzoeksters vrees voor vervolging omwille van religieuze motieven mist dan ook geloofwaardigheid, aldus de commissaris-generaal. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt verder geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Betreffende de vrees dat verzoeksters meerderjarige dochter M. door haar meerderjarige in Europa verblijvende zoon tegen haar wil in zou worden uitgehuwelijkt, wordt vastgesteld dat deze verbonden is met verzoeksters vervolgingsvrees, en aangezien deze onaannemelijk wordt bevonden, kan evenmin bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de mogelijkheid van een gedwongen huwelijk.

In de bestreden beslissing d.d. 27 mei 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van tweede verzoekster wordt vastgesteld dat tweede verzoekster zich deels beroept op de problemen die haar moeder, thans eerste verzoekster, zou gekend hebben in hun land van herkomst voorafgaand aan hun komst naar België, en die ook een gevaar voor haar leven zou inhouden. Echter, het asielrelaas van verzoeksters moeder werd deels ongeloofwaardig en deels ongegrond geacht, aldus de commissaris-generaal die stelt dat tweede verzoekster met haar verwijzing naar de asielmotieven van haar moeder niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wordt verwezen naar de motivering inzake de weigeringsbeslissing die in hoofde van verzoeksters moeder werd genomen, en worden deze motieven geciteerd. Betreffende tweede verzoeksters vrees zelf vervolgd te worden omwille van religieuze redenen wordt vastgesteld dat de oprechtheid van de door haar nieuw aangenomen religieuze strekking, omwille van dewelke zij bij terugkeer problemen zou vrezen, niet overtuigend is. De commissaris-generaal wijst er in dit verband op dat verzoeksters kennis van de religieuze context in Tsjetsjenië danig te wensen overlaat, verzoekster erg op de vlakte blijft over de kernaspecten van haar religieuze stroming, en haar onwetendheid met betrekking tot religieuze kwesties pertinent is. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, net als de loutere toevoeging van mediaberichten in verband met de situatie voor “Wahabieten in Tsjetsjenië” niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeksters toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoeksters artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeksters doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoeksters niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2015, stellen verzoekende partijen dat zij geen commentaar hebben. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 6 november 2015 slechts stellen dat zij geen commentaar hebben, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 28 september 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd

in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS